

med den nævnte overordnede planlægning og eventuelt tillige, at forslaget tilgodeser specielle hensyn som de foran nævnte. Bestemmelsen pålægger ikke amtsrådet/hovedstadsrådet en pligt til at bedømme forslaget i andre relationer, f. eks. på baggrund af amtskommunal sektorplanlægning, der ikke har fundet udtryk i regionplanlægningen. Selv om amtsrådet/hovedstadsrådet ud fra sådanne hensyn måtte nære betænkelighed ved et foreliggende lokalplanforslag, vil amtsrådet/hovedstadsrådet ikke kunne standse forslagets videre behandling i henhold til lovforslagets § 25, men vil være henvist til på grundlag af en rettidigt fremsat indsigelse mod forslaget at forhandle spørgsmålet med kommunalbestyrelsen eller i givet fald anmode vedkommende statsmyndighed eller miljøministeren om at benytte deres beføjelser i lovforslagets §§ 26 og 28.

Retsvirkningen af en meddelelse efter lovforslagets § 25 er, at lokalplanen ikke umiddelbart kan vedtages endeligt af kommunalbestyrelsen. Som hovedregel må det i så fald forventes, at der efter nærmere forhandlinger opnås enighed mellem kommunalbestyrelsen og amtsrådet/hovedstadsrådet om den nødvendige ændring af forslaget. Det ændrede forslag kan da vedtages endeligt af kommunalbestyrelsen, eventuelt efter fornyet offentliggørelse m. v., jfr. § 27, stk. 2, og bemærkningerne ovenfor. Kan sådan enighed imidlertid ikke opnås, er der efter lovforslaget mulighed for, at spørgsmålet indbringes af kommunalbestyrelsen eller amtsrådet/hovedstadsrådet til miljøministerens afgørelse.

Til § 26.

Statslige myndigheders interesser vil ikke i alle tilfælde have fundet udtryk i den sammenfattende fysiske planlægning, der har en oversigtlig og hovedtræksbetonet karakter, og reglen i § 25 vil derfor ikke være tilstrækkelig til varetagelse af disse hensyn. Det foreslås derfor i § 26 — ligesom i det oprindelige lovforslags § 24 — at en statslig myndighed skal kunne forhindre den endelige vedtagelse af et lokalplanforslag ved, at den pågældende myndighed rettidigt — dvs. inden udløbet af fristen efter lovforslagets § 24 — fremsætter indsigelse herom over for kommunalbestyrelsen.

Under debatten om det oprindelige lovforslag er der rettet forskellige indvendinger mod bestemmelsen.

Således har Kommunernes Landsforening principielt ønsket bestemmelsen helt slettet med den begrundelse, at statslige myndigheder må sidestilles med kommunens borgere. Samme indstilling er kommet til udtryk i rapporter fra enkelte af kommuneforeningernes studiekredse.

Subsidiært har Kommunernes Landsforening — ligesom Københavns kommune og en del af kommuneforeningernes studiekredse — ønsket fastslået udtrykkeligt i bestemmelsen, at en statslig myndighed alene kan fremsætte en indsigelse med den i bestemmelsen omhandlede virkning, når indsigelsen er begrundet i de hensyn, som vedkommende myndighed har til opgave at varetage. Det er derved hensigten at afskære statslige myndigheder fra et veto, såfremt indsigelsen fremsættes ud fra motivationer, der følger af f. eks. den pågældende myndigheds stilling som grundejer.

Både Kommunernes Landsforening og Københavns kommune såvel som et stort antal af kommuneforeningernes studiekredse har endvidere stærkt henstillet, at bestemmelsen gives en lignende tilføjelse som i § 25, stk. 2, således at en uenighed mellem kommunalbestyrelsen og den pågældende statslige myndighed kan forlanges afgjort af miljøministeren, og at denne tilføjelse yderligere suppleres med angivelse af en vis frist for ministerens behandling af sagen. Et tilsvarende ønske om en tilføjelse, der kan forhindre, at spørgsmål, der ønskes afklaret ved en lokalplan, forbliver uløst gennem lang tid, er fremsat fra andre sider, bl. a. af Industrirådet og nogle af de faglige foreninger, og der er almindeligvis peget på den i § 25, stk. 2, foreslåede løsning.

Medens en slettelse af bestemmelsen ikke er anset for mulig, indeholder bestemmelsen nu — i overensstemmelse med de fremsatte ønsker — en præcisering af, at en statslig myndigheds indsigelse mod et lokalplanforslag skal være motiveret i varetagelsen af myndighedsfunktioner, for at indsigelsen kan få den i bestemmelsen omhandlede retsvirkning. Det følger heraf, at indsigelse fra en statslig myndighed altid må være ledsaget af en nærmere begrundelse.

Endvidere indeholder bestemmelsen nu den ønskede tilføjelse om, at en eventuel uenighed mellem kommunalbestyrelsen og vedkommende statslige myndighed kan forlanges indbragt for miljøministeren til en for parterne bindende afgørelse. Derimod er det ikke anset for hensigtsmæssigt at foreslå nogen tidsfrist for miljøministerens behandling af et sådant spørgsmål fastsat i lovteksten.

Beføjelsen efter lovforslagets § 26 vil alene tilkomme statslige myndigheder, såvel centrale myndigheder som lokale myndigheder, f. eks. frødningsplanudvalgene. Beføjelsen vil derimod ikke tilkomme koncessionerede selskaber eller kommunale myndigheder. Amtsrådet kan således, i tilfælde hvor amtskommunens sektorinteresser ønskes varetaget, alene henstille, at vedkommende statslige myndighed benytter beføjelsen efter nærværende paragraf.